

ת"פ 63118/11/14 - מדינת ישראל נגד שמעון אביכזר

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון

ת"פ 63118-11-14 מדינת ישראל נ' אביכזר

בפני
בעניין: כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמעון אביכזר

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז 1977.

על פי עובדות כתב האישום ביום 22.3.14 בשעה 22:41 לערך, בטיילת בחוף הקשתות באשדוד, על רקע חשדו של הנאשם ששכנו (להלן - "המתלונן") צילם אותו, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהיכה אותו באמצעות מוט של שמשיה בכל חלקי גופו וגרם לו חבלות של ממש בדמות שטפי דם תת עוריים בגב ובזרוע שמאל ובאזור פריאטי שמאל פצע מכוסה בקליפה.

הסדר הטיעון

2. ביום 9.12.15 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן ויורשע, יופנה לשירות המבחן אשר יבחן את שאלת הרשעתו. ככל שהתסקיר יהיה חיובי, עמדת המאשימה היא להרשעה, מאסר מותנה ופיצוי. עוד הוסכם כי הצדדים ישובו להידבר לאחר קבלת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש תסקיר אשר סקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא אדם מתפקד מתוך עולם ערכים נורמטיבי בבסיסו וללא הרשעות פליליות. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן את הרקע ליחסים העכורים בינו לבין המתלונן, מהתקופה בה היה הנאשם בוועד הבית, ואת הרקע לאירוע האלימות בתיק זה. מהתסקיר עולה כי הנאשם הציע למתלונן לדבר על הקשר ביניהם לצורך שיפור מערכת היחסים אך המתלונן סירב.

שירות המבחן מציין כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו. הביע חרטה, אדם שקול ללא דפוסים אלימים, ביצוע העבירה אינו מאפיין את מהלך חייו בדרך כלל.

באשר לשאלת ההרשעה, שירות המבחן ציין כי הנאשם מחזיק בסירת דיג, יש לו אישור כניסה למרינה ולנמל אשדוד ומעת לעת מסייע לקבלן בעבודתו בבסיס צבאי בפלמחים ומחזיק באישור כניסה לבסיס. לאור העדר הרשעות קודמות,

בשל נטילת האחריות ועל מנת להימנע מפגיעה בערך העצמי ועל מנת שהנאשם יוכל להמשיך להיכנס לנמל ולבסיס המליץ שירות מבחן על הימנעות מהרשעה ועל הטלת עונש חינוכי בדמות של"צ וחתימה על התחייבות.

ראיות לעונש

4. מטעם ההגנה העידו 4 עדים לעניין נסיבות ביצוע העבירה.

העיד אסף אביכזר, בנו של הנאשם אשר תיאר סכסוך בן שנים עם המתלון. לדבריו בסמוך לפני שהמתלון הותקף, המתלון צילם אותו, אסף אמר למתלון בקול גבוה שיעשה לו "בוק" המתלון הגיע אליו באופן תוקפני מהאוטו, שיכור, ואז אסף קרא לעזרת הנאשם והנאשם תקף את המתלון כמתואר בכתב האישום. לדבריו המתלון הלך להביא אלת בייסבול וניסה לתקוף באמצעותה את הנאשם. אנשים שהיו במקום הפרידו. לדבריו, המתלון נישק לנאשם את הראש וביקש לעשות סולחה.

העיד אבי חכמון, לדבריו, ישב עם הנאשם בשבת בבסטה. המתלון נהג לעבור ליד הבסטה כל פעם להעליב ולירוק. ביום האירוע המתלון תקף את אסף, הוא והנאשם רצו למקום. הוא לא ראה את המכות כלפי הבן וגם לא את התקיפה של הנאשם, הוא הגיע למקום כשהמתלון אוחז באלה ולקח את האלה מידו. לדבריו, המתלון איים שיש לו ברכב סכין פרפר, שהוא מחובר לאיש פשע ושהוא "יוריד" את הנאשם. מר חכמון העיד שעה "סולחה" והמתלון בא ונחשק לנאשם את המצח ולחץ לו את היד.

העיד מר קדם רמי, הוא היה בדוכן ליד הדוכן של הנאשם, הוא לא ראה את המכות, אך כן ראה שהמתלון מטריד את הנאשם, מצלם אותו ומקלל.

העיד מר בוזגלו יוסף אברהם, בעל הבסטה בה עבד הנאשם. הוא לא היה עד לאירוע אך לדבריו המתלון כל שבת מגיע עם בקבוק בירה ומעליב את הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה טענה כי התנהגותו של הנאשם היתה בריונות לשמה, כשהמניע לכך היה חשדו כי המתלון צילם אותו. נוכח חומרת המעשים, ולמרות שהנאשם נעדר הרשעות קודמות, לקח אחריות והביע צער וחרטה, עתרה המאשימה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה ולהטיל עליו מאסר מותנה ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת התסקיר ולהימנע מהרשעת הנאשם. לדבריו הנאשם אדם נורמטיבי שמנהל אורח חיים תקין, אינו אלים, האירוע חריג לאורחותיו. לדברי ב"כ הנאשם באותו אירוע המתלון ניגש אל בנו בן ה- 13 של הנאשם התפתח דין ודברים והארוע קרה על רקע זה. ב"כ הנאשם הגיש לבית המשפט אישור כניסה לנמל אשדוד (נ/1) וטען כי הרשעה עלולה לפגוע בפרנסתו.

6. הנאשם בטיעונו ציין כי היתה לו מכולת, פשט את הרגל וכיום מתקיים מהשכרת החנות ומדייג בנמל. לדברי הנאשם מזה 3 שנים שיש לו דוכן בטיילת, המתלון מגיע בכל שבת, כשהוא שתוי ומקלל אותו, הוא שתק 3 שנים עד שהמתלון תקף את בנו. לדבריו המתלון ביקש להביא עבריינים כדי לשפוט את העניין.

דין

מתחם העונש ההולם

7. **הערך המוגן** הנפגע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל שלמות גופו.

8. **מידת הפגיעה בערך המון** היא ברף הבינוני, הנאשם היכה את המתלון בכל חלקי גופו באמצעות מוט של שמייה. המתלון נחבל חבלות של ממש במקומות שונים בגופו.

9. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לכך שהתקיפה בוצעה באמצעות מוט שמייה. נתתי דעתי לכך שלא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירה, אלא שהיא בוצעה בעקבות מפגש מקרי. ההגנה העידה 4 עדים לענין נסיבות האירוע, כך גם הנאשם סיפר על נסיבות האירוע.

נפלו סתירות בין העדויות, אחד העדים העיד שהמתלון תקף את בנו של הנאשם, כך גם אמר הנאשם בדיון ביום 19.2.17, בעוד הבן עצמו כלל לא העיד שהותקף, אלא שהמתלון התקרב אליו בתנועה מאיימת. יצוין כי הנאשם הודה בכתב אישום במסגרת הסדר לאחר שכתב האישום תוקן, בכתב האישום צוין כי הנאשם תקף את המתלון לאחר שחשד כי המתלון צילם אותו, ולא נטען דבר וחצי דבר על כך שהחשד הוא שצילם את בנו ותקף את בנו.

לפיכך, הגם ששוכנעתי כי היו יחסים עכורים בין הנאשם למתלון עוד טרם התקיפה, אתייחס לתקיפה כפי שתוארה בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם ולא כפי שתוארה על ידי עדי ההגנה.

10. **בחינת מדיניות הענישה מעלה** כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו דברי כב' הש' גובראן בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של גמול והרתעה."

ראו גם רע"פ 1026/16 **שחר חלפון נ' מדינת ישראל** (בקשר עם עפ"ג (ת"א) 36931-06-15 **מדינת ישראל נ' חלפון**) רעפ 297/15 **דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל**; רע"פ 4968/14 **פייבושנקו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 175/14 **אילן פחימה נ' מדינת ישראל**; רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8820/13 **אליהו קשת נ' מדינת ישראל**; רע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8176/12 **חדד ראהב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 3389/11 **מתיקו דראגו נגד מדינת ישראל**; ע"פ(נצרת) 47731-04-14 **שתיי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 **יטזב נ' מדינת ישראל** ע"פ (חיפה) 33776-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**.

11. לאחר שבחנתי את כל האמור לעיל אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם** נע ממאסר מותנה ועד ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

ביטול ההרשעה

12. הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדיון.

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פסק בית המשפט העליון כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדיון ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדיון, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

ככל שהעבירה חמורה יותר האפשרות להימנע מהרשעה פוחתת, בשל הצורך "להטביע חותם פליליות" שאם לא כן עלול לעבור מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" (ראו ע"פ 419/92 **מדינת ישראל נ' כהן**).

עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים, מוטל על הנאשם.

13. יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להורות על ביטול הרשעת הנאשם בדיון.

אמנם מדברי הנאשם והעדים שהעידו עולה כי בין הנאשם למתלון קיים סכסוך רב שנים וכי המתלון נוהג לעבור במקום להעליב ולקלל את הנאשם, ואמנם מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם עולה כי התקיפה בוצעה בשל חשדו של הנאשם כי המתלון צילם אותו (מדבריו בבית המשפט עולה כי חשש שהמתלון מתכוון לתקוף את בנו - הגם שאין לכך זכר בעובדות כתב האישום המתוקן). עדיין, על פי כתב האישום המתוקן נסיבות ביצוע העבירות אינן קלות כלל, הנאשם כאמור, תקף את המתלון בכל חלקי גופו באמצעות מוט של שמשיה וגרם לו לחבלות של ממש בדמות שטפי דם תת עוריים במקומות שונים בגופו כן פצע מכוסה בקליפה.

הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע כי הרשעה תפגע פגיעה קשה בשיקומו. הנאשם לא עבר הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.

הנאשם יליד 1960, לדבריו עבד במכולת ופשט את הרגל, כיום מתקיים מהשכרת החנות ועובד כדייג בנמל. לא הוכחה טענתו כי עקב ההרשעה יבוטל אישור הכניסה לנמל. גם אם יבוטל אישור הכניסה לנמל, לא הוכח כי יהיה בכך כדי לפגוע ביכולתו לעסוק בדיג. כך או כך, גם אם ההרשעה תביא לביטול אישור הכניסה לנמל ופגיעה מסוימת ביכולת הדיג, אין מדובר בפגיעה שעוצמתה בלתי נסבלת עד כדי הצדקה להימנע מהרשעה.

אמנם שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, עם זאת, על אף ההערכה הרבה לעבודתם של הגורמים המקצועיים, תסקיר שירות המבחן הינו בגדר המלצה בלבד, ובית המשפט עצמאי בהפעלת שיקול דעתו

ברע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון כי:

"הלכה מושרשת היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן, ששיקוליו אינם זהים, בהכרח, לשיקולי בית המשפט, שהם רחבים ומקיפים יותר. נפסק, לא אחת, כי על בית המשפט היושב על המדוכה לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי, וביניהם לעניינים ששירות מבחן אינו מופקד עליהם...."

(ראו גם ע"פ 1170/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8344/15 **מחאמיד נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2208/16 **גוהר נ' מדינת ישראל**).

לאור האמור אני קובעת כי הרשעתו של הנאשם תישאר בעינה.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

14. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

- זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר לקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות ראשונה ואת רצונו ונסיונו, כפי שהוצג לשירות המבחן, לשקם את הקשר עם המתלונן.
- זקפתי לזכותו, את היותו נעדר הרשעות קודמות.
- לקחתי בחשבון את השפעת העונש על הנאשם, את דבריו כי יכול וכתוצאה מההרשעה יבוטל אישור הכניסה שקיבל לנמל אשדוד ותיפגע יכולתו לדוג שם.
- לקחתי בחשבון את הערכת שירות המבחן כי המסוכנות להישנות ביצוע עבירות על ידי הנאשם הינה נמוכה, ואת המלצתו העונשית של שירות המבחן.
- לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שהוצגו בתסקיר.

15. לאור כל האמור לעיל, מצאתי הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, שהוא העונש אליו עתרה המאשימה.

בשים לב לעדויות שנשמעו לפיהן המתלונן נהג להעליב את הנאשם, וכך גם במועד העבירה, הפיצוי שיגזר יהיה סמלי.

16. לפיכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור הנאשם כל עבירת אלימות.

ב. פיצוי בסך 1500 ₪. הפיצוי ישולם למתלונן ציון אביטל, ע"ת 1. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים רצופים חודשיים ושווים החל מיום 1.12.17.

ככל שיש מוצגים, יושמדו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ח, 01/10/2017 במעמד הנוכחים.